

Flückinger

ERLAND KLINGBERG

FÖDD 29/6 1866 - DÖD 22/7 1938

Den 22 juli 1938 skördade liemannen ännu en av våra gillebröder, majoren ERLAND THEODOR KLINGBERG. Han föddes den 29 juni 1866 på Hellefors bruk, där hans far var bruksdisponent. Redan före sitt inträde på den militära banan ägnade han sig — traditionsenligt skulle man kunna säga — åt bruksverksamhet; omedelbart efter avlagd mogenhetsexamen 1885 tjänstgjorde han såsom elev vid Rämens bruk i Värmland till våren 1886.

Sin första officersfullmakt erhöll han år 1888 såsom underlöjtnant vid Kungl. Dalregementet, där han 1894 befordrades till löjtnant och 1904 till kapten. År 1916 blev han major i armén vid uppnådd pensionsålder.

Han inträdde på officersbanan vid en tidpunkt, då den korta militära tjänstgöringen gjorde det möjligt för den indelte officeren att med denna förena även civilt arbete. Härav begagnade sig Erland Klingberg med den energi, som var honom av naturen given.

Under åren 1889—1894 var han anställd dels såsom bokförare vid Hagge bruk, dels såsom inspektör vid Smedjebackens ångsåg, båda tillhöriga hans svåger, brukspatron Harald Nordlander.

År 1897 blev han disponent för Mackmyra bruk och kungsladugården Wall. Även var han mångårig ordförande i styrelsen för Mackmyra Sulfit A. B. och Smedjebackens Valsverks A. B.

Erland Klingbergs insatser på det brukstekniska området ligga helt naturligt utanför undertecknads möjligheter att bedöma, om jag ock vid mer än ett tillfälle varit vittne till de erkännande ord,

(153)

som från Smedjebackens Valsverks styrelse riktats till honom i hans egenskap av dess ordförande.

Vad jag däremot tilltror mig värdesätta är hans officersgärning, denna må nu ha tagit sig uttryck i hans egentliga tjänsteutövning eller i hans insats till höjande av samhörighetskänslan och trevnaden inom kamratkretsen.

Erland Klingberg var den borne truppbefälhavaren, vilkens kommandostämman dominerade i, snart sagt, vilken utsträckning som helst.

Han var alltid beredd att inom sitt befogenhetsområde ensam bära ansvaret för vad som där tilldrog sig, och hans förmåga att upprätthålla disciplin och ordning var obestridd, detta utan att hans mången gång skäligen beska kärnspråk störde det goda förhållandet mellan honom och hans underlydande. Härför må följande lilla episod få utgöra belägg:

En gång, då seklet var ungt, hade dåvarande löjtnanten Klingberg såsom befälhavare för en s. k. efterkommending å mötesplatsen Rommehed avlöst en kamrat med något mjukare befälsmåner än hans egna. Några dagar senare fick den nye befälhavaren anledning tilldela en värnpliktig en tillrättavisning, vilken säkerligen formulerades på ett språk, som i kraft och tydlighet lämnade intet övrigt att önska. Efter utstånden skärseld lär delinkventen ha till dagkorpralen uttalat sin uppfattning av situationen med följande ord: »Ja, se nu har vi då fått en riktig karl till kompanichef».

Inom kamratkretsen gjorde han en ovärderlig insats, varav dock största delen av den nu i tjänst varande officersgenerationen torde ha föga minne.

Han var en mycket framskjuten medlem av den inom officerskåren på 1890-talet bildade föreningen »G. V. K.» (»Glädje, Vänskap, Kamratskap»), vilken avsåg att under skämt och allvar dels befordra vad som kunde bidra till samhörighet och god vilja, dels ock gissla, vad som i dessa avseenden eventuellt brast.

Som musikaliskt intresserad och god sångare samt begåvad med ett livfullt och dramatiskt föredragningsätt, gjorde han sig högt skattad genom höjandet av glädjen och trevnaden inom officersmännen.

Det har mycket glatt mig att erfara, det han även inom Gillet, i vilket han intogs år 1925, tack vare sina livgivande kamrategen-

skaper, intagit en uppskattad plats bland Bröderna, vilken nu med saknad står tom.

Må det ej anses närgånget, om jag känner mig manad att här vidröra ett par drag ur Erland Klingbergs privata liv, vilka ofördyrbart ådagalägga, att bakom hans mången gång inte så litet sträva yta dolde sig ett varmt hjärta; jag tänker då på honom såsom son och familjefar.

I båda dessa egenskaper hade han, så att säga, något ljust och soligt över sig.

Jag har haft förmånen att som gäst i hans hem vara vittne till den ömhet och den omvårdnad, varmed han och hans maka omgävo Erlands föräldrar, vilka i regel hade sin sommarvistelse på Mackmyra — hans ekonomiska omtanke för deras räkning att förtiga.

Man behövde blott se den ljusning, som präglade hans drag, då talet föll på hans familj och hans hem, för att förstå, att där var hans hjärta fast och innerligt förankrat.

Hos mig personligen kvarlämnar Erland Klingberg minnet av en man och en kamrat, hos vilken intet svek fanns. Han uttalade utan att blinka sin mening, där så påfordrades, kanske ibland på ett sätt, som stötte en och annan — mig själv inräknad — för huvudet, men ärligt och utan baktankar.

Han vile nu i frid.

Han efterlämnar maka, född Fogelmarck, samt sönerna Axel, civilingenjör, Strömsta säteri, Erland, köpman, Stockholm, Wilhelm, e. o. hovrättsnotarie, ombudsman i Handelstjänstemannaförbundet, Stockholm, samt Carl, godsägare, Mackmyra. En dotter, Ulla, avled 1923, endast 22 år gammal.

Sancte Örjens Gille's högtidsdag den 23 april 1939.

A. Krautmeyer.